

HYPERICUM 22, december 2022

FWT-FLORON

In memoriam Jacques (W.) Bielen (1938-2021)

Natuurmens - Bergsporter

Na een langdurig ziekbed ten gevolge van de ziekte van Parkinson is Jacques op 83-jarige leeftijd gestorven.

Jacques was een man met veel uiteenlopende interesses. Hij was sportman (schermen, schaken, schaatsen, bergsport), groot kenner en liefhebber van klassieke muziek, en bovenal natuurmens.

Jacques was van begin af aan (1977) betrokken bij de oprichting van wat later is uitgegroeid tot de Floristische Werkgroep Twente (FWT).

Steeds gewapend met een streeplijst was Jacques een trouw bezoeker van de excursies van de werkgroep, maar hij heeft ook alleen of in kleiner gezelschap talloze km-hokken geïnventariseerd.

Toen de FWT een eigen clubblad begon (aanvankelijk Nieuwsbrief, later Hypericum genaamd), was Jacques als mederedacteur een van de productieve schrijvers met de rubriek 'Aspecten van de Twentse flora' en daarnaast artikelen over natuurgebieden in aangrenzend Duitsland. Hierin kon hij zijn kennis kwijt van vogels, vlinders en planten. Daarbij stelde hij er eer in alles nauwgezet te documenteren met literatuurverwijzingen en te illustreren met tabellen en kaarten. Zo is Jacques auteur of medeauteur van ruim 60 artikelen geweest. Daarbij bleek ook zijn voorliefde voor het oude Twentse landschap.

Jacques stak ook de handen uit de mouwen bij allerlei onderhoudswerk, zo op de Lonnekerberg en het 'Voetbrugbosje', waarvan hij wel de redder genoemd kan worden, een botanisch pareltje bij De Lutte, dat echter geheel overwoekerd dreigde te worden bij gebrek aan adequaat beheer.

Als enthousiast bergsporter heeft Jacques tal van bergtoppen beklommen, vooral in de Zwitserse en Oostenrijkse Alpen, vaak samen met zijn vrouw Ineke en hun kinderen. Hij genoot dan van de overweldigende plantenwereld van de Alpen, zoals blijkt uit tal van tochtverslagen compleet met toelichting omtrent het areaal en biotoop van de besproken soorten.

Jacques had niet alleen een scherp oog voor de natuur; hij was bijzonder attent naar andere mensen toe en kon op vanzelfsprekende manier de rol van 'pater familias' op zich nemen.

De laatste fase van zijn leven was bijzonder moeilijk. Door de beperkingen van Parkinson was het hem gaandeweg onmogelijk om nog in de natuur te komen. Hij moest zich beperken tot het uitzicht op zijn natuurtuin en de daar rondscharrelende vogels, waarvan hij elk maand een overzicht maakte.

Met Jacques hebben we een vriend en kameraad verloren. De herinneringen aan hem zullen ons troosten. We willen voor Ineke zijn wat hij voor velen is geweest.

15-12-2022

Pieter Stolwijk
